

Sygn. akt III CZ 88/06

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T.K.

przy uczestnictwie [...]

o dział spadku i zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 15 grudnia 2006 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 lipca 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 2 lipca 2006 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy na postanowienie tego Sądu z dnia 31 marca 2006 r. W uzasadnieniu - między innymi - wyjaśnił, że wnioskodawca wprawdzie określił wartość zaskarżenia kasacyjnego na 180 000 zł, czyli kwotę mieszczącą się w granicach zakreślonych w art. 519¹ §2 k.p.c., jednak uczynił to nieprawidłowo; w rzeczywistości wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego była niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 2 lipca 2006 r. wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu wadliwe określenie wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W tzw. sprawach działowych obowiązek podania we wniosku o wszczęcie postępowania wartości przedmiotu sprawy (art. 511 w związku z art. 187 § 1 pkt 1 i art. 19 § 2 k.p.c.), a w apelacji - wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 368 § 2 w związku z art. 19 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.), został zmodyfikowany przez art. 684, 567 §3 i art. 619 § 1 k.p.c. Zgodnie z tymi przepisami, ustalenie wartości dzielonego majątku należy do sądu. Sąd *meriti* powinien więc zawsze tę wartość ustalić, działając z urzędu. Nigdy nie jest wiążące dla niego w tym względzie stanowisko współwłaścicieli (współuprawnionych).

Podobnie przedstawia się określenie wartości przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego. Uczestnik postępowania działowego wnosząc skargę kasacyjną powinien wskazać w niej, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., wartość przedmiotu zaskarżenia. Wskazana wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest jednak wiążąca dla sądu drugiej instancji, ani dla Sądu Najwyższego. Sądy te mogą poddać ją weryfikacji na podstawie akt sprawy z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, nie publ., z dnia 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, LEX nr 54322, i z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11). Praktyczne znaczenie możliwości tej weryfikacji ujawnia się w szczególności

w przypadkach oczywiście nieprawidłowego wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia w zamiarze zapewnienia sobie dostępu do postępowania kasacyjnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2006 r., IV CR 34/06, nie publ.).

W tzw. sprawach działowych wartością przedmiotu zaskarżenia jest wartość konkretnego interesu, np. rzeczy lub praw, których objęcie lub nieobjęcie podziałem skarżący kwestionuje (por. np. powoływane już postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02). Z reguły – nawet gdy orzeczenie zakwestionowano w całości – wartość ta nie przekracza wartości udziału skarżącego uczestnika. Tylko wyjątkowo jest inaczej, na przykład wtedy, gdy uczestnik podważa zasadę podziału (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 kwietnia 2002 r., II CZ 25/02, LEX nr 54494, oraz z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60).

W apelacji wnioskodawca zaskarżył postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 13 lipca 2005 r., ustalające wartość działu spadku i zniesienia współwłasności na kwotę 66 139,76 zł., jedynie w części przyznającej T.K. na wyłączną własność działkę nr [...]/3 oraz T.K. i B.K. na współwłasność działkę nr [...]/2. Postanowieniem z dnia 31 marca 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy. W skardze kasacyjnej wnioskodawca zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 31 marca 2006 r. w całości. W tej sytuacji jest więc oczywiste, że – tak jak przyjął Sąd Okręgowy – wartość zaskarżenia kasacyjnego nie osiągnęła progu określonego w art. 519¹ § 2 k.p.c.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ k.p.c.).